

teleområdet, og på den anden side sikrer, at vores land, ikke mindst det åbne land, bliver fri for, at der kommer master overalt. Derfor kan vi fuldt ud støtte forslaget.

Klaus Kjær (DF):

Lovforslaget har to overordnede formål, nemlig at minimere antallet af master og disses eventuelle skadevirkninger på landskabet gennem en fælles udnyttelse af såvel eksisterende som nye master til radiokommunikationsformål samt ved opsætning af antennesystemer på eksisterende bygninger, andre høje konstruktioner og master, der ikke anvendes til radiokommunikationsformål, og desuden at sikre et bredt, varieret og billigt udbud af trådløse kommunikationstjenester og at skabe reelle konkurrencemuligheder i forhold til allerede eksisterende mobilnet.

Det er to formål, som i princippet er ganske fornuftige, og som Dansk Folkeparti som udgangspunkt kan støtte.

Lokale landzone- og bygningsmyndigheder får efter lovforslaget en række kompetencer til at påbyde fælles udnyttelse af master og opsætning af antennesystemer. Men lovgivningen forudsætter, at formålene opnås gennem et samspil med en række brancheaftaler om de nærmere rammer for udnyttelsen af de samlede masterressourcer.

I lovforslaget er der bestemmelser om, at der som minimum skal ydes fuld erstatning for eventuelle tab, forringet formueværdi m.v. for den part, der skal tåle at få opsat antennesystemer i sin mast.

Som nævnt er Dansk Folkeparti positivt stemt for intentionerne i lovforslaget, men vi kan godt være lidt betænkelige ved den udstrakte adgang, der gives for landzonemyndigheden eller bygningsmyndigheden til at udstede påbud, specielt når det drejer sig om, at der er en tredje part med i billedet, som f.eks. ejer en bygning. Hr. Kristian Jensen var lidt inde på det og nævnte som eksempel den landmand, som ikke ønsker at få en antenne opsat på sin silo.

Der er også den landmand, som måske har givet et teleselskab tilladelse til at opsætte en antenne, og landmanden har måske oven i købet fået et engangsvederlag eller får en løbende leje af kommunikationsselskabet. Skal den landmand så tåle opsætning af endnu en antenne fra et konkurrerende teleselskab uden på nogen måde at få vederlag herfor? Det er jo ikke

sikkert, at opsætningen af en ekstra antenne udløser erstatning fra et værdiforringelsessynspunkt, således som erstatningsbegrebet er formuleret i lovforslaget.

Det er nogle af de ting, som vi vil kigge på under den videre behandling i udvalget.

Kim Behnke (FP):

Den sag, vi nu har liggende foran os, er jo på sin vis lidt interessant, for der findes vel næppe nogen, der synes, det er en specielt god idé, at vores landskab bliver plastret til med antenner til brug for radiokommunikationsformål. Hvorfor opsætte to master, hvis man kan klare sig med én, synes parolen at være. Men det, der kan undre Fremskridtspartiet, er, at det kræver 36 sider lovtekst at regulere det – noget, som vi faktisk havde en forventning om at man sagtens kunne finde ud af mellem de forskellige selskaber.

Rent faktisk er det jo sådan, at efter vi er gået i gang med teleliberaliseringen, er det eneste selskab i Danmark, der ikke kan finde ud af at samarbejde, det gamle statselskab Tele Danmark. Det har stadig væk en forventning om, at det har nogle særlige privilegier, fordi det i sin tid var en offentlig virksomhed. Alle andre selskaber kan finde ud af at samarbejde. Selv de udenlandske, som er vant til nok så gunstige monopolforhold fra deres hjemland, formår at samarbejde. For det er selvfølgelig det, der skal til. Man skal samarbejde om at opstille disse master. Det kan der sådan set kun være økonomiske fordele ved.

Derfor undrer det os, at Folketinget nu har tænkt sig at tilslutte sig forskningsministerens lovforslag. For det her lovforslag rejser det principielle spørgsmål: Hvad bliver det næste? Hvorfor skal der ligge en Kvickly ved siden af Føtex? Det optager plads i to bygninger, og det skæmmer måske oven i købet bybilledet. Det var da nemmere, hvis Føtex stillede plads til rådighed i lokalet og lod Kvickly eller SuperBrugsen stille sine varer ved siden af; forbrugerne kan jo stadig væk selv vælge, om de vil købe varen fra SuperBrugsen eller varen fra Føtex.

Det er jo nøjagtig det, man gør her: Når én teleoperatør har opsat en mast, tvinger man vedkommende til at give plads ikke bare på masten, ikke bare på bygningen, men også til de tekniske faciliteter i vedstående bygninger. Hvorfor skal det samme så ikke også gælde inden for supermarkederne? Det kunne man sikkert finde akkurat lige så mange argumenter for